

tionsforstandere, Togførere, Baneformænd og enkelte andre Stillinger.

Skal der saaledes anvendes en Lønningsstandard, som er uafhængig af Banernes Økonomi — og dette har været Kommissionens næsten enstemmige Opfattelse —, maa der nødvendigvis fra Statens Side gøres noget for at hjælpe de daarligt stillede Baner over de Vanskeligheder, som de ikke ved egen Hjælp kan komme over. Hvor meget saa den Hjælp, her bydes, er værd, er et andet Spørgsmaal. Jeg tror, at man paa den ene Side lægger lidt for meget ind i dette Forslag og paa den anden Side maaske fortolker det paa en noget anden Maade, end det egentlig bør fortolkes. Paa den ene Side ræsonnerer man saaledes, at nu rækker Staten den lille Finger ud, og saa tager Privatbanerne efterhaanden hele Haanden, men dertil vil jeg sige, at det synes jeg ikke, dette Forslag betyder. Det er en midlertidig Hjælp; det er en Hjælp, som er begrænset til en bestemt Sum, som falder bort paa et bestemt Tidspunkt, som er sat i Forhold til et Tillæg, der ifølge hele sin Art ogsaa er betegnet som midlertidigt, nemlig Konjunkturtillæget, og som endelig er sat i Relation til Kommunernes Medvirken. Alle disse Klausuler er indførte med Hensyn til denne Ordning, og derfor tror jeg ikke, man behøver at ængstes for, at man her gør Skridt paa en Bane, som vil føre Staten ud i meget store Forpligtelser. I hvert Fald er Forholdet ikke anderledes, end at Rigsdagen overfor yderligere Krav staar ganske frit.

Paa den anden Side har man villet lægge ind i dette Forslag, at Staten paa en uforsvarlig billig Maade affinder sig med de Privatbaner, i hvilke den er Med-ejer. Paa det Delegeretmøde, som blev afholdt for nogen Tid siden af Fællesrepræsentationen for de danske Privatbaner, blev der vedtaget en Resolution, hvori der udtales følgende, som jeg med Formandens Billigelse skal tillade mig at læse op: „Delegeretmødet kan anbefale det i Kommissionsforslaget indeholdte „Forslag til midlertidig Lov om Laan til vanskeligt stillede private Baner“, men maa det udtrykkelig fremhæves, at Spørgsmaalet om Statens Forpligtelse overfor de Baner, i hvilke den har Aktier, ikke derved har fundet sin Afgørelse“. Denne noget spagfærdige Resolution udtrykker efter min Mening en Slags Protest imod, at Staten skulde kunne affinde sig med de Baner, i hvilke den er interesseret som Aktionær, med denne Skilling, med andre

Ord, den udtrykker, at Statens Forpligtelser i Virkeligheden rækker betydeligt videre, end der her er indrømmet fra Statens Side. Til Beroligelse tjener dog, at i det ret talrigt besøgte Delegeretmøde opnaaedes der kun 18 Stemmer for Resolutionen, medens 5 stemte imod, og alle de øvrige undlod at stemme. Jeg mener derfor, at dette Forslag paa den ene Side byder, hvad der nødvendigvis maa bydes i denne Situation for at hjælpe Banerne ud over de Vanskeligheder, som er til Stede, og paa den anden Side ikke forpligter Staten hverken paa en saadan Maade eller i en saadan Udstrækning, at der er nogen Grund til overdreven Ængstelse, og derfor vil ogsaa jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling og helst hurtig Fremme i dette Ting.

Jeg har en Enkelthed, som jeg gerne vil berøre, nemlig den Bestemmelse i Lovforslaget, at de Jernbanestyrelser, der vil have, at deres Baner skal komme i Betragtning, skal have indsendt deres Anmeldelse inden den 15. Februar. Jeg tror ikke, det kan naas; jeg tror, denne Frist er for kort, og jeg vil henstille til den højtærede Minister at udtale sig om, hvorvidt han kunde gaa med til, at Fristen forlænges. Vi har allerede i Dag den 3. Februar og endnu er der adskillige Stadier at tilbagelægge, inden Banerne kan indsende Opgørelsen. Det har taget noget længere Tid med Trykningen af Betænkningen, end man havde beregnet i Kommissionen; først den 10. Januar kunde den udsendes, skønt det sidste Møde i Kommissionen blev afholdt den 13. December, tror jeg. Saa lang Tid gik der paa Grund af Trykkerivanskeligheder og lignende, og saa sent som den 15. Januar blev Betænkningen godkendt af Fællesrepræsentationens Delegeretmøde. Nu arbejder man altsaa ude ved de enkelte Baner med at søge at benytte den saa godt, som man nu kan, og saaledes, som man opfatter den. Derefter skal man optage en Forhandling med Funktionærerne ved de enkelte Baner. Men endvidere er der indføjet en Melleminstans, som vi ikke kendte, den Gang vi arbejdede med dette Spørgsmaal i Kommissionen, idet Delegeretmødet har nedsat et Femmandsudvalg med Kammerherre, Amtmand Andersen som Formand, der har det Formaal at gennemgaa alle de enkelte Privatbaners Forslag til Normering af de forskellige Tjenestemandstillinger, saaledes at der kan skabes Ensartethed ved alle Baner. Jeg har nu nærmest betrag-